

VII Nie cudzołóż (2 Mojż 20,14)

Przykazanie to stoi na straży świętości małżeństwa, nie pozwala na łamanie przymierza dwojga ludzi, którzy łączą się po to aby miłować się i dzięki tej miłości najlepiej spełniać cele przed małżeństwem położone. Od początku świata Bóg dał prawo: człowiek opuści ojca i matkę swoją, połączy się z żoną swoją i będą jednym ciałem (1 Mjż 2,24). Życie seksualne jako element bardzo ważny w małżeństwie, jest sprawą jak najbardziej normalną i jest dozwolone w obrębie małżeństwa (1 Kor 7,3-5).

Słownictwo.

Najpierw o słownictwie hebrajskim i greckim cudzołóstwa i słów jemu pokrewnych:

hebr. naaf = być nieczystym, wiarołomnym, cudzołóżyć;

gr. moicheuo = cudzołóżyć, uwodzić, splamić;

porneida = nierząd, nieczystość, rozpusta, cudzołóstwo;

malakia = rozwiązłość;

akatarsia = nieczystość;

aselgeia = lubieżność, wyuzdanie.

Teraz miejsca Pisma Świętego, w których znajdują się powyższe słowa:

cudzołóstwo (Mt 15,19; Mr 7,21; 1 Kor 12,21),

nierząd, wszeteczeństwo (Ef 5,3.4; 1 Kor 6,8),
nieczystość (1 Tym 1,9),
zła pożądlivość, bezwstyd, namiętność (Ef 5,4; Kol 3,5);
rozpusta, rozwiązłość (Gal 5,19; 2 Kor 12,21; 1 Tym 1,10).

Stary Testament.

Pan Jezus wskazał, że naukę Starego Testamentu należy podzielić na dwie części: przed Mojżeszem i po Mojżeszu. Gdy faryzeusze mówili Mu, że wolno odprawić żonę, On odpowiedział, że na początku tak nie było. Z tego wniosek, że rzeczywisty zamiar Boży co do małżeństwa został wyrażony zaraz po stworzeniu człowieka. Bóg ustanowił małżeństwa monogamiczne (mąż posiada jedną żonę). Jednakże potem, ze względu na „zatwardziałość serc ludzkich” Bóg tolerował wielożeństwo (5 Mjż 21,15). Pozwolił następnie mężowi odprawić żonę (dać list rozwodowy) jeśli nie znajduje ona upodobania w jego oczach (5 Mjż 24,1). Prowadziło to do nadużyć. Z chwilą wydania takiego „listu”, małżeństwo takie było legalnie zerwane i złączenie się z inną osobą nie było uważane za cudzołóstwo.

Stary Testament jednakże mocno zakazuje cudzołóstwa i wiarołomstwa (2 Mjż 20,14; 5 Mjż 5,18; Jer 7,9; Mał 3,5). Cudzołóstwo jest mocno potępiane przez Słowo Boże (3 Mjż 20,10; por. 5 Mjż 22,22). Napiętnowani są niewierni mężowie (Przyp 6,24-34; 22,14; 23,27; Mał 2,14-16) i niewierne żony (Przyp 2,11-19; por. 7,1-27). Mędrzec Salomon zachęca do kochania żony młodości swojej (Przyp 5,15-20).

Przestępstwo tego przykazania jest złączone z innymi grzechami, a szczególnie z pijaństwem i złym towarzystwem (Przyp 23,30-33; Oz 4,11).

Nowy Testament.

Pan Jezus rozszerza przykazanie (Mt 5,27.28), ponieważ małżeństwo to nie tylko cielesne złączenie ale przede

wszystkim wewnętrznym – duchowym (Mt 5,28). Dlatego szczególnie Nowy Testament podkreśla, że cudzołóstwo jest również grzech popełniony w myślach i sercu (Mt 5,28 – 30; Przyp 15,26) oraz w mowie, przez nieprzyzwoite kawały, rozpustne śpiewki (Ef 4,29; 5,3.4; Kol 3,8; 4,6). Nieprzyzwoity strój jest również oznaką przestępstwa tego przykazania (1 Tym 2,9; Obj 16,15).

Pan Jezus mocno podkreśla wierność małżeńską, mówiąc, że od początku – jak już wspomniałem – Bóg życzył sobie by małżeństwo było trwałe i święte. Nauczyciel nasz powiedział bardzo ważne słowa: „Co Bóg złączył człowiek niechaj nie rozłącza” (Mt 5,31-32; 19,3-11; Mr 10,2-12). Negatywnie się ustosunkowuje do żydowskich praktyk rozwodowych, dopuszczając tylko w zasadzie jedną przyczynę rozejścia się małżonków – niewierność małżeńską. Nowy T. Nie traktuje tego jednak jako konieczność, ale tylko jako możliwość. W katalogach grzechów w Nowym T. przestępstwo tego przykazania jest często wymieniane na pierwszym miejscu i zdecydowanie wyklucza z Królestwa Bożego (1 Kor 6,9.10; Żyd 13,4 cz. II). Biorąc pod uwagę, że Bóg traktuje małżeństwo jako sprawę świętą (Żyd 13,4 cz. I), grzech ten jest uważany za „najbrzydszy i najcięższy”. Dlatego tak, ponieważ jest to wiarołomstwo względem, jeśli nie chrześcijańskiej to przyrodzonej miłości, jest to zdradą względem Boga jako źródła miłości.

Grzechy przeciwko przykazaniu.

1. Nierząd z osobą płci przeciwnej:
 - a. cudzołóstwo, czyli zdrada małżeńska;
 - b. konkubinat czyli współżycie bez związku małżeńskiego;
 - c. przedmałżeńskie stosunki cielesne;
 - d. uwiedzenie;
 - e. gwałt;
 - f. różne tzw. niewinne flirty (np. pocałunki miłosne).

2. Nierząd ze samym sobą:

a. samogwałt czyli onanizm (1 Mjż 38,6-9);

b. ekshibicjonizm czyli wystawianie na widok publiczny tzw. wstydlive części ciała;

c. dotyki osób drugih w celu uzyskania własnych przyjemność zmysłowych (np. tańce).

3. Nierząd wbrew naturze:

a. homoseksualizm (1 Kor 6,9);

b. kazirodztwo (1 Kor 5,1);

c. inne zboczenia seksualne.

4. Nierząd publiczny, czyli prostytutcja.

Jak dziecko Boże może wypełnić to przykazanie?

Pismo Święte podaje nam odpowiedni sposób życia, który pozwala skutecznie oprzeć się wszelkim pokusom i wypełnić siódme przykazanie.

1. Wstąpić w związek małżeński i dochować mu wierności (1 Kor 7,2.9; 1 Mjż 2,18; 1 Tym 4,3; Heb 13,4).

2. Źródła wierności szukać tylko w miłości (Rzym 13,9.10).

3. Przebywać w społeczności z Bogiem (Kol 3,2.16; Flp 4,7.8).

4. Mieć świadomość stałej obecności Boga (1 Mjż 39,9; Ps 139,7-14; Przyp 3,6).

5. Pokusy zwyciężać przez Słowo Boże i modlitwę (Jak 1,12; 4,7.8; Ps 27,3-7).

6. Unikać bezczynności i niemoralnego towarzystwa (1 Piotr 5,8.9; 4,1-4).

7. Panowanie nad własnym ciałem (1 Kor 9,27; 1 Tes 4,3-7; Żyd 12,14; 1 P 2,11.12).

8. Praca dla Pana Jezusa Chrystusa (Mt 16,24; DzAp 20,24).

Cudzołóstwo duchowe

Słowo Boże stosunek między człowiekiem a Bogiem i odwrotnie, przedstawia w obrazie małżeństwa. Bóg jest nazwany „Małżonkiem” a lud Boży „małżonką”, „żoną”, czy „oblubienicą”.(czyt. Oz 2,2-23; Iz 54,5.6; Ef 5,22-33). Jeśli chodzi o lud Izraelski, to Bóg wybrał sobie go za małżonkę i zawarł z nim Przymierze na górze Synaj. Był to początek „trudnego” małżeństwa: dla ludu, ponieważ z własnej winy, niewierności byli wierni, a dla Boga ponieważ znosił odstępstwa ludu – swojej małżonki z wielką cierpliwością ale często i z gniewem i karaniem.

Właśnie ta niewierność ludu jest nazywana wszeteczeństwem (nierządem) (Oz 2,4.5; 4,10-12; Iz 57,3-8).

W czasach Jeremiasza sytuacja pod tym względem była tragiczna. Lud w olbrzymiej swej większości sprzeniewierzył się Bogu – swemu Małżonkowi (Jer 5,7.8; 13,27; por. Ez 23,43-49).

W czasach Jezusa sytuacja nie była wcale lepsza. Pan nasz nazywa swoich ziomków „rodem złym i cudzołożnym”, przede wszystkim dlatego, że sprzeniewierzyli się w swoim życiu Bożym przykazaniom (Mt 12,39); 16,4; Mr 8,38).

Zaznaczmy jeszcze to, że Apostoł Jakub wszelki kompromis między miłością Boga a świata nazywa cudzołóstwem (Jak 4,4).

Sytuacja dzisiaj jest gorsza niż w czasach Jeremiasza i Jezusa. Większość chrześcijan sprzeniewierza się Bogu. Dziecko Boga musi być wierne Bogu i Jego miłości, bo inaczej nie jest dzieckiem Boga.

Wierność

Niewierność jest cechą świata, wierność zaś jest znakiem wybrania i dziecięstwa Bożego. Mówiąc o tym przykazaniu rozważamy je w aspekcie szerszym aniżeli małżeństwo dwojga ludzi. Bierzemy pod uwagę stosunek człowieka do Boga, bo tylko ta relacja się liczy jeśli chodzi o grzech. Kto jest wierny Bogu jest wierny też człowiekowi.

Żeby jednak być dokładnym pragnę podkreślić, że wierność ta nie jest tyle wiernością człowiekowi, gdyż mogła by się w jakichś okolicznościach przerodzić w bałwochwalstwo albo rozgoryczenie, ale jest wiernością Miłości. Tylko miłość jest zdolna odmówić udziału w oszustwie kogoś i samooszustwie. I wtedy dopiero jest to wierność swej prawdziwej osobowości i drugiemu człowiekowi.

Wierność jest wolą uznania odrębności drugiego człowieka, jego wewnętrznego indywidualizmu. Nie jest postawą negatywną (nie oszukuję żony czy męża), ale jest działaniem i domaga się dobra istoty kochanej, działa dla dobra, realizuje miłość bliźniego.

Jeśli dwie strony tak realizują wierność, osiągają własne szczęście, realizują swoją osobowość przez niszczenie egoizmu i wypełnianie nakazu czynnej miłości.

B. Ciesielski

Duch Czasów 9/79